

Sygn. akt VIII *Ua 20/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	Patrycja Bogacińska-Piątek del. Magdalena Kimel

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2020r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania F. M. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego B. M.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K.

o ustalenie niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 grudnia 2019 r. **sygn. akt** VI U 91/19

oddala apelację

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (-) sędzia SO Grażyna Łazowska (spr.) (-) sędzia del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII *Ua 20/20*

UZASADNIENIE

B. M. jako przedstawicielka ustawowa małoletniego F. M., po ostatecznym sprecyzowaniu odwołania domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z siedzibą w K. z 19 grudnia 2018r. przez uznanie, że F. M. jest dzieckiem niepełnosprawnym wymagającym stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji do 31 grudnia 2023r.

W uzasadnieniu złożonego odwołania wskazała, że organ wydający zaskarżoną decyzję błędnie uznał, iż odwołujący nie może być zaliczony do osób niepełnosprawnych. Takie stanowisko nie znajduje żadnego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym,

a także w przedkładanych zaświadczeniach lekarskich. Odwołująca wskazała, że 4-5 letni F. M. przy obecnym schorzeniu, na które cierpi nie osiągnie wyników psychofizycznych w okresie 2 letnim na tyle zadowalających by w przyszłości ocenić, iż nie jest on osobą niepełnosprawną. Tym samym zasadna jest zmiana tego terminu na okres 5 letni.

Organ rentowy Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. wniósł o oddalenie odwołania.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że orzeczeniem z 15 października 2018r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z. nie zaliczył F. M. do osób niepełnosprawnych. Od powyższego orzeczenia przedstawicielka ustawowa odwołującego wniosła odwołanie, które rozpatrzone zostało przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.. Po rozpatrzeniu odwołania orzeczeniem z 19 grudnia 2018r. uchylono zaskarżone orzeczenie w całości i zaliczono odwołującego do osób niepełnosprawnych na okres do 31 grudnia 2020r. określając symbol niepełnosprawności jako 12-C. Organ rentowy podał, że aktualny stan zdrowia odwołującego F. M. uzasadnia zaliczenie go do osób niepełnosprawnych, powoduje także konieczność współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji, jednakże nie wymaga on stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W ocenie pozwanego, odwołujący jest stosownie do wieku samodzielny.

Wyrokiem z 17 grudnia 2019r. sygn. akt VI U 91/19 Sąd Rejonowy w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

- w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zaliczył odwołującego F. M. do osób niepełnosprawnych do dnia 30 maja 2021r.,

- w pkt 2 oddalił odwołanie w pozostałym zakresie

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

Orzeczeniem z 15 października 2018r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z. nie zaliczył odwołującego P. M. do osób niepełnosprawnych.

Przedstawicielka ustawowa odwołującego – B. M. - wniosła odwołanie od ww. orzeczenia wnosząc o jego uchylenie w całości i zaliczenie odwołującego do osób niepełnosprawnych oraz dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie, że odwołujący zalicza się do co najmniej umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz określonego właściwym dla autyzmu dziecięcego stopniem kodu.

Zaskarżonym orzeczeniem z 19 grudnia 2018r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i zaliczył odwołującego do osób niepełnosprawnych od wczesnego dzieciństwa wskazując symbol niepełnosprawności jako 12-C. W punkcie 7 orzeczenia wskazano, że odwołujący nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Odwołujący obecnie skończył 5 lat. Odwołujący uczęszcza do przedszkola specjalnego, do którego dowozi go i odwozi przeznaczony do tego autobus. Przedstawicielka ustawowa odwołującego odprowadza odwołującego na autobus. By dojść na autobus odwołujący musi przejść przez dwie ulice.

Przedstawicielka ustawowa odwołującego ubiera odwołującego zgodnie z obowiązującym rytuałem – najpierw majtki, następnie skarpetki. Wieczorami odwołujący musi być przypilnowany przy myciu, smarowaniu maścią. Stałej pomocy odwołujący wymaga przy podawaniu leków.

Odwołujący zjada kanapki, jeżeli usłyszy od przedstawicieli ustawowej, że teraz jest czas na jedzenie. Odwołujący zjada kanapki tylko z tym co lubi, w przeciwnym razie pluje jedzeniem.

Odwołujący w przedszkolu ma dwie koleżanki. Pomimo tego odwołujący mówi, że nie chce iść do przedszkola i płacze.

W domu odwołujący bawi się sam lego lub ogląda telewizję. Na spacerach odwołujący ucieka.

Odwołujący uczęszcza na terapię do psychiatry i do psychologa, uczęszcza na basen. W przedszkolu odwołujący ma zajęcia z wczesnego wspomagania rozwoju.

Postanowieniem z 22 marca 2019r. dopuszczono dowód z opinii biegłego psychiatry dziecięcego w zespole z psychologiem dziecięcym na okoliczność ustalenia do jakiej daty odwołujący winien zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych oraz czy wymaga on konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Opinię sędowo psychiatryczno – psychologiczną z 30 lipca 2019r. wydała biegła psycholog L. B. oraz specjalista psychiatra (...), które po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzeniu badania dowołującego rozpoznały u niego całościowe zaburzenie rozwoju, tj. spektrum autystyczne oraz zespół nadpobudliwości psychoruchowej z deficytem uwagi. W ocenie biegłych odwołujący nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Odwołujący komunikuje się z otoczeniem, porusza się samodzielnie, doskonali czynności samoobsługowe. Zdaniem biegłych u odwołującego utrwalenia wymaga trening czystości oraz czynności codzienne. Większość czynności samoobsługowych odwołujący wykonuje z częściową pomocą opiekuna.

Biegłe określiły datę do jakiej odwołujący winien zostać uznany za osobę niepełnosprawną jako 30 maja 2021r. - dwa lata od daty badania przez biegłe.

Zarzuty do wydanej w sprawie opinii wniosła przedstawicielka ustawowa odwołującego podnosząc, że termin uznania odwołującego za osobę niepełnosprawną jest zbyt krótki. Natomiast w omówieniu opinii brak jest spójności w ocenie diagnozowanych zaburzeń w odniesieniu do sprawowania stałej opieki i nadzoru nad odwołującym oraz brak jest uzasadnienia do uznania odwołującego za osobę o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnej egzystencji.

Postanowieniem z 18 września 2019r. dopuszczono dowód z opinii uzupełniającej biegłych sądowych L. B. i M. I. na okoliczność ustalenia do jakiej daty odwołujący winien zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych oraz czy wymaga on konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów przedstawicielki ustawowej odwołującego do opinii głównej biegłych zawartych w piśmie z 30 sierpnia 2019 roku.

W dniu 24 października 2019r. biegłe L. B. oraz M. I. wydały opinię uzupełniającą, w której w pełni podtrzymane zostały wnioski z opinii z 30 lipca 2019r.

Przedstawicielka ustawowa odwołującego nie zgodziła się również z opinią uzupełniająca biegłych wskazując, że odwołujący winien zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych do 31 grudnia 2023r.

Sąd Rejonowy w całości podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłych. Opinie są rzetelne i wyczerpujące, należycie uzasadnione oraz sporządzone zgodnie z tezą dowodową. Wnioski w nich zawarte – jednoznacznie sformułowane - zostały przedstawione nie tylko na podstawie analizy akt sprawy, ale również badania odwołującego i wywiadu z przedstawicielką ustawową odwołującego. Przebieg badań oraz ich wyniki zostały przedstawione w opinii głównej jak i opinii uzupełniającej. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania.

Sąd Rejonowy wskazał, że odwołanie w części podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 4a ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. DZ. U.2019. poz. 1172) osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 1 lutego 2002r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz.U. z 2002 roku, Nr 17, poz. 162 ze zm.) oceny niepełnosprawności u osoby w wieku

do 16 roku życia dokonuje się na podstawie następujących kryteriów:

1. przewidywanego okresu trwania upośledzenia stanu zdrowia z powodu stanów chorobowych, o których mowa w § 2, przekraczającego 12 miesięcy,
2. niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, powodującej konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, albo
3. znacznego zaburzenia funkcjonowania organizmu, wymagającego systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem.

W myśl z kolei art. 6b ust. 3 pkt 7 ww. ustawy, w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Pojęcie stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby stanowi element warunkujący zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności (por. komentarz do art. 4 cytowanej powyżej ustawy- Magdalena Paluszkiwicz, stan prawny 15 września 2015 roku), podczas gdy w komentowanym przepisie stanowi o ograniczonej możliwości samodzielnej egzystencji. Artykuł 4 ust. 1 posługuje się terminem „niezdolność do samodzielnej egzystencji”, który został zdefiniowany w art. 4 ust. 4 ww. Ograniczona możliwość samodzielnej egzystencji powinna być więc rozumiana inaczej aniżeli niezdolność do samodzielnej egzystencji;

W świetle powyższego, a także biorąc pod uwagę treść zaskarżonego orzeczenia oraz zakres żądania jego zmiany, istota niniejszej sprawy sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii wymagającej wiadomości specjalnych tj. czy biorąc pod uwagę niepełnosprawność odwołującego oraz jej konsekwencje dla jego funkcjonowania, odwołujący wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz na jaki okres powinna zostać orzeczona niepełnosprawność.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że odwołujący nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Odwołujący posiada zasoby umożliwiające mu zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych w sposób adekwatny do jego wieku. Wnioski takie płyną jednoznacznie z opinii biegłych sądowych, które to opinie z przyczyn wskazanych powyżej nie były kwestionowane przez Sąd. Biegłe wprost wskazały w wydanej opinii głównej oraz opinii uzupełniającej, że odwołujący większość czynności samoobsługowych wykonuje samodzielnie pod nadzorem osób trzecich, przy czym wymaga kontrolowania i instruowania. Termin “niezdolność do samodzielnej egzystencji” mieści w sobie taką opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp., jak również pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat,

składanie wizyt u lekarza (tak SA w Szczecinie w wyroku z 6 września 2012r., sygn. akt III AUa 372/12). Zapis ten potwierdza konieczność pomocy innych osób w codziennym funkcjonowaniu osoby z niepełnosprawnością.

W ocenie Sądu Rejonowego wobec odwołującego nie sposób stwierdzić by był on osobą potrzebującą stałej opieki i pomocy innych w codziennym funkcjonowaniu. Odwołujący wymaga wprowadzić opieki i pomocy, ale są czynności, które jest w sposób wykonać samodzielnie, co zostało ustalone w toku postępowania. W zakresie poczynienia ustaleń w sprawie, z zasady dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (zob. wyrok SA w Szczecinie z 15 października 2013r. sygn. akt III AUa 299/13).

Sąd w pełni zaaprobował stanowisko wyrażone w opiniach biegłych, a ich twierdzenie przyjął za własne, także w odniesieniu do ustaleń dotyczących daty ustalenia niepełnosprawności odwołującego, którą biegłe oznaczyły na dzień 30 maja 2021r.

W świetle powyższego, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z 19 grudnia 2018r. w ten sposób, że zaliczył odwołującego do osób niepełnosprawnych do 30 maja 2021r. W pozostałym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu.

W apelacji od wyroku odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i zaliczenie małoletniego syna F. M. do osób niepełnosprawnych do 31 grudnia 2023r. i uznanie, że małoletni F. M. wymaga stałej opieki i nadzoru w samodzielnej egzystencji.

Apelujący zarzucił, że: Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę wszystkich przesłanek wynikających z zeznań przedstawicielki ustawowej – matki B. M. świadczących o braku samodzielnej egzystencji małoletniego F. M., rażące niesprawiedliwe orzeczenie w stosunku do niepełnosprawności małoletniego F. M. wynikające z wrodzonego autyzmu; braki w ustaleniach faktycznych mogące mieć wpływ na treść wyroku w postaci nie powołania innych biegłych do oceny psychologiczno – psychiatrycznej małoletniego w zakresie upośledzenia intelektualnego i samodzielności dziecka; braki w możliwości wniesienia przez przedstawicielkę ustawową nowych dowodów, które nie wzięte pod osąd Sądu spowodowały jedynie ocenę na podstawie już istniejącej opinii biegłych w zakresie komunikacji i rozwoju ruchowego dziecka, nie zaś rozwoju intelektualnego i manualnego, ani też formy i sposobu funkcjonowania poza środowiskiem domowym.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego nie zasługuje na uwzględnienie, nie zawiera bowiem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy.

Zaskarżone orzeczenie jest trafne i zyskuje pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i oceny prawnej, a rozstrzygnięcie swoje również prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy uznając, że nie przekracza ona granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art.233 k.p.c. i ostatecznie przyjął ją za własną.

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art.328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy,

że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że brak jest podstaw do przyjęcia, że odwołujący F. M. jest osobą potrzebującą stałej opieki i pomocy innych osób w codziennym funkcjonowaniu oraz, że jest osobą niepełnosprawną a niepełnosprawność ta istnieje do 30 maja 2021r.

Zgodnie z art. 4a ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. DZ. U.2019. poz. 1172) osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 1 lutego 2002r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz.U. z 2002 roku, Nr 17, poz. 162 ze zm.) oceny niepełnosprawności u osoby w wieku do 16 roku życia dokonuje się na podstawie następujących kryteriów:

1. przewidywanego okresu trwania upośledzenia stanu zdrowia z powodu stanów chorobowych, o których mowa w § 2, przekraczającego 12 miesięcy,
2. niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, powodującej konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, albo
3. znacznego zaburzenia funkcjonowania organizmu, wymagającego systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem.

W myśl z kolei art. 6b ust. 3 pkt 7 ww. ustawy, w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzone przed Sądem I instancji postępowanie dowodowe w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wykazało, że odwołujący F. M. jest osobą niepełnosprawną z uwagi na stwierdzone u niego zaburzenia autystyczne oraz zespół nadpobudliwości psychoruchowej z deficytem uwagi. Jednocześnie brak jest podstaw do uznania, że odwołujący wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Takie stanowisko zajęły wypowiadające się w sprawie biegłe z zakresu psychiatrii M. I. oraz psycholog L. B..

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd Rejonowy podzielił opinie biegłych uznając je za miarodajne w sprawie, gdyż były one rzeczowe, zostały wydane w oparciu o fachową i specjalistyczną wiedzę, na podstawie badania przedmiotowego odwołującego i z uwzględnieniem dokumentacji medycznej, zostały logicznie i przekonująco uzasadnione. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że brak było jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania.

Odnosząc się do zarzutu apelującego, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił wszystkich przesłanek wynikających z zeznań przedstawicielki ustawowej – matki B. M. świadczących o braku samodzielnej egzystencji małoletniego F. M., to podkreślić należy, że ocena istnienia niepełnosprawności, czasu jej trwania oraz stopnia należy do okoliczności, których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych, co powoduje konieczność przeprowadzenia opinii biegłych z zakresu medycyny, którzy wiedzą taką dysponują. Sąd natomiast nie może zająć stanowiska

odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych. Z materiału dowodowego wynika, że wypowiadające się w sprawie biegłe z zakresu psychiatrii i psychologii przy sporządzaniu opinii w sprawie wzięły pod uwagę przedstawioną dokumentację z leczenia odwołującego, szczegółowo opisaną w opinii głównej, ale także dane z wywiadu przeprowadzonego z matką odwołującego, w tym te dotyczące trudnych zachowań oraz samodzielności F. M.. W świetle tak zebranych dowodów biegłe zgodnie stwierdziły, że stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia uznania, że wymaga on konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Chłopiec komunikuje się z otoczeniem, porusza się samodzielnie, doskonali czynności samoobsługowe. Większość czynności samoobsługowych wykonuje z częściową pomocą opiekuna. Na takie okoliczności wskazują również zeznania matki odwołującego złożone w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, które pokrywają się z przeprowadzonym przez biegłe wywiadem. Co do czasu trwania niepełnosprawności, to zdaniem Sądu Okręgowego w pełni uzasadnione jest jej orzeczenie do 30 maja 2021r., gdy nie oznacza to – jak wskazały biegłe w opinii uzupełniającej – że objawy niepełnosprawności ustąpią w tym czasie, lecz że w tym okresie mogą nastąpić zmiany w funkcjonowaniu dziecka uzasadniające zmianę wskazań w druku orzeczenia. Wiek 7 lat jest, jak wskazały biegłe, okresem dużych zmian w życiu dziecka, oceniana wówczas będzie dojrzałość społeczna i poznawcza, gotowość do podjęcia obowiązku szkolnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy rozstrzygając sprawę wziął pod uwagę cały dopuszczony w sprawie materiał dowodowy, który w ocenie Sądu był wyczerpujący i pozwolił na dokonanie stanowczych ustaleń w sprawie. Odwołujący, na którym spoczywał ciężar dowodowy, zgodnie z art.232 k.p.c. i art.6 k.c., nie zgłaszał dalszych wniosków dowodowych w sprawie (na rozprawie w dniu 17 grudnia 2019r. przedstawiciel ustawowy odwołującego oświadczył, że nie składa dalszych wniosków dowodowych). Odnosząc się do dowodów załączonych do apelacji to nie wnoszą one nic nowego do sprawy.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i w konsekwencji tego na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację odwołującego jako bezzasadną.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSR del. Magdalena Kimel